

Ти знаєш, що страшно?
Що все, у що я вірив, виявилось несправжнім

Вади душі задушили мене і завадили стати вічністю
На зупинці знову нікого: лише я, дощ та дешеві навушники
Пам'ять знову підкидує те, що довічне ув'язнене у моїй голові
Мелодії старих касет, телефонних розмов, стерті голосові

Віра у завтра дорівнює вірі розкладу приміського автобусу
Моя сила – у доволі щільно забитому болту на дешеві рефлексії
Моя слабкість – у втраті того, з чого я виріс і з чого почав
Моя слабкість – у втраті віри, надії та гайкового ключа

Кардіограма в медичній картці, мої думки на вітринах стримінгів
Важко старіє душа – обличчю в цьому плані набагато легше
А мене як ніколи не чули, так і не послухають або не почують
І це є нормально, бо я просто звичайна статистика у спотіфаї

Віра у завтра – така ж профанація, як і ілюзія вибору
Як віра у те, що поранений звір добіжить і його неодмінно вряту
ють
Як віра у правду, яку при тобі втоптали у сіре багно
І ти, бачивши це, стояв і мовчав, знімав її смерть смартфон

Ти знаєш, що страшно?
Що все, у що я вірив, виявилось несправжнім
Ну, знаєш, доля, споріднені душі, справжнє кохання
А правду казала ти, я мав тебе слухати